

Egy hét Milánóban – amikor egy másik iskola új szemmel láttatja a sajátunkat

Erasmus program: Milánó, 2026. május 11-16.

Egy Erasmus-mobilitás sokkal több annál, mint hogy néhány napra elutazunk egy másik országba. Persze ott van mögötte egy új város, ismeretlen utcák, különleges épületek, olasz kávék és hosszú esti séták, de az igazi élményt számomra az jelentette, hogy néhány napra egy másik iskola mindennapjaiba léphettünk be.

Milánóban a **Liceo Scientifico Statale Vittorio Veneto** életét ismerhettük meg közelebbről. Már az első benyomások is azt mutatták, hogy egy iskola hangulatát nemcsak az ott folyó oktatás, hanem maga a környezet is alakítja. Az épületben például saját csillagvizsgáló és fizikához kapcsolódó kiállítás is található. Különösen tetszett ez a szemlélet: az iskola nem egyszerűen a tanórák helyszíne, hanem olyan tér, ahol a diákok találkozhatnak a tudomány, a művészet és a felfedezés élményével is.

A látogatás során több tanórán is részt vehettünk, amelyek közül számomra különösen érdekes volt a **fizikaóra és az angol nyelven megtartott kulturális témájú óra**. Ezek az alkalmak nemcsak azért voltak izgalmasak, mert egy másik ország oktatási gyakorlatába pillanthattunk bele, hanem azért is, mert pedagógusként mindig tanulságos látni, hogyan dolgozik egy másik tanár ugyanazokkal vagy hasonló kihívásokkal.

A tanórák légköre közvetlen és természetes volt. A pedagógusok határozottan irányították az órákat, ugyanakkor jól érzékelhető volt a diákokkal kialakított személyes kapcsolatuk is. A változatos módszereknek köszönhetően az órák nem váltak egyhangúvá: a tanulók nem csupán befogadói voltak az ismereteknek, hanem aktívan kapcsolódtak a tananyaghoz. Jó volt megtapasztalni, hogy a következetesség és a közvetlenség nem feltétlenül ellentétei egymásnak – sőt, megfelelő egyensúlyban kifejezetten jól működhetnek együtt.

Számomra azonban talán nem is egy konkrét tanóra volt a leginspirálóbb, hanem az a szemlélet, amely az egész iskolát áthatotta. Ezt jól mutatták a **tantermek falain megjelenő egyedi falfestések** is. Ezek a képek nem egyszerű dekorációként voltak jelen. Élettel töltötték meg a tereket, és valamilyen módon az ott tanuló diákokról, az osztályokról, az iskola közösségéről is meséltek.

Ez a megoldás különösen közel állt hozzám rajzot és vizuális kultúrát tanító pedagógusként. Azonnal megfogalmazódott bennem a gondolat, hogy hasonlót a saját iskolánkban is érdemes lenne megvalósítani. Elképzeltem, hogy egy rajzóra keretében az osztály tanulói közösen terveznek és készítenek egy olyan falfestményt, amely valóban róluk szól. Egy ilyen feladatban nemcsak a vizuális kifejezés kapna szerepet: a tanulóknak együtt kellene gondolkodniuk, ötleteket gyűjteniük, döntéseket hozniuk, kompromisszumokat kötniük, majd közösen létrehozniuk valamit, ami hosszabb ideig az iskola részévé válik.

Talán éppen ez az Erasmus egyik legnagyobb értéke: **nem feltétlenül teljesen új dolgokat mutat, hanem olyan egyszerű ötleteket, amelyekre korábban nem ugyanúgy néztünk.**

Az iskolai programok után természetesen Milánó is várt bennünket. Délutánonként és esténként együtt fedeztük fel a várost. Sétáltunk a történelmi belvárosban, megcsodáltuk a Dómot, felfedeztük a kisebb utcákat és tereket, múzeumokat, templomokat és különleges épületeket. A közös vacsorák, kávézások és esti séták legalább annyira hozzátartoztak az Erasmus-élményhez, mint a hivatalos szakmai programok.

Milánó hangulata közben folyamatosan körülvelt bennünket. A város egyszerre volt történelmi és modern, nyüzsgő és mégis otthonos. Jó volt néhány napig kívülről szemlélni egy olyan kultúrát, amely sok szempontból ismerős, mégis számos apró részletében más.

Amikor egy pedagógus hosszabb ideje ugyanabban az iskolában, ugyanazokkal a tananyagokkal és hasonló napi feladatokkal dolgozik, könnyen kialakulhatnak megszokások. Egy ilyen út azonban kizökkent ebből a megszokottságból. **Más tanárokat látunk tanítani, más diákokat látunk tanulni, más iskola falai között töltünk néhány napot – és közben óhatatlanul a saját gyakorlatunkat is újraértékeljük.**

Számomra ezért az Erasmus-mobilitás legfontosabb hozadéka nem egyetlen konkrét módszer vagy program volt. Inkább az a felismerés, hogy pedagógusként nekünk is szükségünk van arra, hogy időről időre kilépjünk a megszokott keretek közül. Nézzünk körül, kérdezzünk, figyeljünk, ötleteket gyűjtsünk, és merjünk hazahozni olyan gondolatokat, amelyekből később valami saját születhet.

Milánóból végül nemcsak emlékeket hoztam haza, hanem néhány új ötletet is. És talán ez a legfontosabb: **egy jó Erasmus-út akkor ér véget igazán, amikor az ott szerzett élményekből valami otthon is tovább él.**

Mestyanezné Kovács Eszter magyar tanár